మురళీ వాళ్ళమ్మ

ఫోను... చీకట్నే... గోలగోలగా!

అబ్బా మళ్ళీ...! తెల్లారడం భయం! దాని దగ్గిరే వేళ్ళాడాలి! ఆ వేళ్ళాడే మనిషి ఇంట్లో లేనే లేడుగా? ఇంకా ఎవరికోసం?

కాస్సేపు ఆగింది గోల! మళ్ళీ మొదలు!

"రజనీ! చూడరాదూ? మురళేయేమో! చూడు తొందరగా!"

"చూస్తున్నానత్తయ్యా!"

ఆగింది ఫోను.

రజని వంటింట్లోకి రాగానే రుక్మిణి అడిగింది. "ఎవరూ ఇంత పొద్దున్నే? మురళేనా?"

"కాదు... శ్రీలత... గోవానించి..."

"మురళి మాట్లాడలేదా?"

"... ఆ అమ్మాయే మాట్లాడింది."

"ఆ అమ్మాయికి నీతో ఏం పనీ? ఏం మాట్లాడింది?" అత్తగారు ఆశ్చర్యపడుతూ చూసింది.

రజని కొంచెం తటపటాయిస్తూ "హోటల్ నించే చేసింది. సముద్రపొడ్డుకి బైల్దేరుతున్నారట... 'ఇప్పుడే బైల్దేరుతున్నాం. భలే ఎంజాయ్ చేస్తున్నాంలే రజనీ! నువ్వుంటే చాలా బాగుండేది' అంది" అని రజని పాఠం అప్పజెప్పినట్టు చెప్పింది.

రుక్మిణి మళ్ళీ ఆశ్చర్యపోతూ "మురళి లేడా అక్కడ?" అని రెట్టించింది.

"పక్కనే ఉన్నట్టున్నాడు. 'ఏం మురళీ' అని పక్కన మురళితో మాట్లాడినట్టే అనిపించింది. 'ఏం ఉందిలే మాట్టాడ్డానికి' అనుకున్నాడేమో!"

"అదేం మాట? వెళ్ళి రెండు రోజులైంది. ఇంట్లో ఎలా ఉన్నారో కొంచెం అడగొద్దూ?" అంటూ రుక్మిణి మొహం చిట్లించింది.

మళ్ళీ... ఫోను!

రజని గబగబా వెళ్ళింది.

ఈసారి మురళే! "ఏం లేదు... ఇందాక లత గమ్మున పెట్టేసింది. ఏం చేస్తున్నారు? అమ్మ ఏం చేస్తోంది?"

"... ఇప్పుడే లేచాం. అత్తయ్య వంటింట్లో ఉన్నారు. పిలవనా?"

"వొద్దులేగానీ... జ్వరం తగ్గిందా నీకు?"

రజని నవ్వింది "అదేం జొరం? ఏదో కొంచెం వచ్చింది. ఎప్పుడో తగ్గింది."

"నువ్వు కూడా వొస్తే బాగుండేది రజనీ!"

"అస్తమానూ వెళ్తోనే వుంటావుగా? ఇంకెప్పుడైనా వొస్తాను."

"మళ్ళీ వొచ్చే నెల్లోనే రావాలి. కానీ అప్పుడంతా డైరెక్టర్లతో మీటింగులూ అదీ బిజీగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు చాలా లీజర్‌గా ఉన్నాం... సరేలే. ఇప్పుడేం చేస్తాం? ... అంతేగా? పెట్టెయ్యనా?"

"ఎప్పుడొస్తున్నావు?"

"మరిచే పోయాను. రేపు రాత్రికే. పది దాటుతుందేమో! అన్నట్టు నిన్న నీకో చీర సెలక్ట్ చేసింది లత."

"ఎందుకూ? ఇప్పటికే బోలెడున్నాయి. వొద్దు."

"కొనేశాక ఏం చెయ్యాలి? లతకి ఇచ్చెయ్యనా?"

".... నీ ఇష్టం."

"సరదాకి అన్నాలేద్దూ! మరి పెట్టెయ్యనా?"

"సరే."

కొంచెం నవ్వు మొహంతో వంటింట్లోకి వెళ్ళింది రజని "మురళి చేశాడత్తయ్యా!"

"అదే అనుకున్నాలే. ఇప్పటికి తెలివి వొచ్చిందేమో! ఏమన్నాడు?"

"రేపు రాత్రికి వొస్తున్నాడట...." అని ఊరుకుంది. 'చీర కొన్నాడట. లత సెలక్ట్ చేసిందట. చాలా చీరలు ఉన్నాయి కదా — అంటే, అయితే లతకి ఇచ్చెయ్యనా అన్నాడు' అని చెప్తే... అలాంటి సరసాలంటే అత్తగారికి చాలా కోపం వస్తుందని తెలుసు రజనికి. కొన్ని మాటలు అత్తగారు అస్సలు సహించదని బాగా తెలుసు.

"రేపు... వొస్తున్నాడట..." అని మళ్ళీ ఆ రెండు మాటలే చెప్పి, పనిలో పడింది రజని.

పగలంతా పదిసార్లు ఫోన్లు! 'మిస్టర్ మురళీ మోహన్ ఉన్నాడా, ఉన్నాడా' అంటూ మద్రాసు నించీ, సేలంనించీ, బెంగుళూరునించీ, ఏవేవో ఊళ్ళు!

"లేడు, లేడు, గోవా వెళ్ళాడు. రేపు వస్తాడు" అని వొకటే పాట పాడాల్సి వొచ్చింది రుక్మిణి. రజని ఉంటే తనే చూసుకుంటుందిగానీ, రజని ఆఫీసుకి వెళ్ళింది.

రాత్రి పడుకోబోయే ముందు గోవా నించి ఫోను! శ్రీలత మళ్ళీ!

"హాయ్ రజనీ!..."

"మీరా? ... " నిరుత్సాహపడింది రజని.

"రజనీ.... ఇవ్వాళంతా భలే ఎంజాయ్ చేశాంలే! అబ్బా... తెగ తిరిగాం. కాళ్ళు పడిపోయాయనుకో! ... ఒకటే తలపోటు! మురళి లేకపోతే చచ్చి ఉండేదాన్ని. తల మర్దనా చెయ్యడం భలే వొచ్చే మురళికి! 'తగ్గిందిలే బాబూ' అన్నా వినకుండా... అబ్బా, ఎలా గిచ్చుతున్నాడూ, మీదపడి! ఇందాకా అలాగే, చెయ్యి పట్టుకుని లాగి రెక్క విరగ్గొట్టినంత పనిచేశాడు... అబ్బా, అలా గిచ్చుతావేం?" అని లత కేకలు పెడుతోంది, ఫోనులో!

రజని ఆశ్చర్యపోతూ వింటోంది.

మురళి లాక్కున్నాడు ఫోను. కంగారు కంగారుగా అంటున్నాడు "ఛాఛా! అంతా అబద్ధం! నమ్మకు! నీతో తిట్టించాలని అలా చెప్తోంది... ఇందాక... బీచ్‌లో నీళ్ళ వేపు వెళ్ళిపోతోందని.. చెయ్యి పట్టుకుని కొంచెం అపానంతే. కెరటాలు లాగేశాయంటే మాలో ఎవ్వరికీ ఈతరాదు ఖర్మ! అమ్మాయి పని బాగానే అయ్యేది ఈ పాటికి. రక్షించాననే కృతజ్ఞతైనా లేకుండా ఎలా చెప్తోందో నీకు!"

ఫోను లత లాగేసుకుంది మళ్ళీ. "మురళివే అబద్ధాలు రజనీ! కావాలంటే శ్రీనివాస్‌ని అడుగు! చెయ్యి విరగ్గొట్టినంత పని చేసి ... తర్వాత మళ్ళీ తనే మర్దనాలు చేశాడనుకో! అయినా ఇంకా బాధగానే ఉంది... ఇదిగో మురళీ! మళ్ళీ చెయ్యి లాగుతావేం? ఈసారి నిజంగా విరిగిపోతుంది... ఇక నువ్వే పోషించాలి నన్ను!"

ఫోనుకోసం పెనుగులాట జరుగుతున్నట్టుగా అనిపించింది రజనికి.

మళ్ళీ శ్రీలతే — "... ఆఫీసులో రోజూ నా దగ్గిర యాలక్కాయలన్నీ లాక్కుని తినేస్తాడు. జీన్స్ కొనిపెట్టమంటే, 'నీ యాలక్కాయలు అంత ఖరీదా' అంటున్నాడు చూడు రజనీ! ఇలాంటి వాణ్ణి ఏం చెయ్యాలి?"

ఫోను మురళి చేతుల్లోకి మారింది. "లత మాటలకేంగానీ, ... ఏం చేస్తున్నారు? అన్నాలు తినేశారా? అమ్మ నిద్రపోతోందా?"

రజనికి కంఠం పెగలలేదు.

"రజనీ! హలో... రజనీ!"

"ఆఁ ... ఉన్నాను... ఇప్పుడే తిన్నాం. అత్తయ్య ఏదో చదువుకుంటున్నట్టున్నారు."

"మేం ఇంకా ఇప్పుడు హోటల్‌కి బైల్దేరాలి. రోజంతా ఈ గడ్డీ ఆ గడ్డీ తింటూనే ఉన్నాం అనుకో... మరి పెట్టెయ్యనా?"

"ఆఁ ....."

"అమ్మకి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిందా?"

"జ్వరం అత్తయ్యకి కాదు, నాకే. తగ్గిందని పొద్దున్న చెప్పాగా?"

"అవున్లే! మర్చిపోయా! పెట్టేస్తున్నా."

"ఊఁ .."

రజని నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అత్తగారి గదివేపు బైల్దేరింది. "మురళీ అత్తయ్యా!"

"అదే అనుకున్నా ఇంతసేపు మాట్లాడుతోంటే."

కోడలి మొహం చూస్తోంటే ఆశ్చర్యం వేసింది రుక్మిణికి. "అలా ఉన్నావేం? ఏమైంది? రేపు రావడం లేదా మురళి?"

"అబ్బే, ఏం లేదు..."

"ఏమన్నా అన్నాడా?"

"అదేం కాదు..."

"... విసిగించకు రజనీ! 'ఏం లేదు, ఏం కాదు' అనేస్తే నమ్మడానికి నేనేం చిన్న పిల్లనా? ఏం లేకపోతే అలా ఎందుకున్నావు? చెప్పాలనిపిస్తే చెప్పు! లేకపోతే వెళ్ళి పడుకో!" అనేసి రుక్మిణి, మొహం పుస్తకం వేపు తిప్పుకుంది.

రజని కొంచెం సిగ్గుపడుతూ తల వాలేసి నించుంది — "అది కాదత్తయ్యా! ... ఆ శ్రీలతేవిటి, అంత చదువుకుంది, పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తోంది. ఎలా

మాట్లాడాలో తెలీదా? రోజంతా బాగా తిరిగారటా... తలనెప్పి చంపేసిందటా... 'మురళికి తలపట్టడం బాగా వొచ్చే' అంది. ... 'ఇదిగో, ఎలా గిచ్చుతున్నాడో చూడూ' అని అరిచింది. అంతా పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడింది..."

రుక్మిణి నిర్ఘాంతపోతూ వింది. "..... నువ్వే మన్నావు?"

"ఏమో! నేనేం అనలేదు... నాకేం తోచ లేదసలు ... అయినా, ఏమన్నా అంటే, మురళి గురించి నేనేదో అనుమానపడుతున్నట్టు అనుకోడూ?"

రుక్మిణి కోపంగా 'ఏం, అనుమానపడితే తప్పా? వెకిలి వేషాలు వేస్తోంటే అను మానపడక ఏం చేస్తారు?" అంది.

"ఛీఛీ! నా కలాంటి అనుమానం లేదత్తయ్యా నిజంగా... ఆ అమ్మాయి నాతో అలా చెప్పడం ఏం బాగుంటుందని అంటున్నానంతే."

"ఏం, చేసింది తప్పుకాకపోతే చెప్తే ఎందుకు బాగుండదూ?"

"అవుననుకోండీ!" అని రజని కొంచెం నవ్వింది. శ్రీలత మాటలకి, అత్తగారికి చాలా కోపం వచ్చిందని రజనికి బాగా అర్థమైంది.

"మరి మురళేం అన్నాడు?"

"... ఏం అన్నాడూ? ఆఁ .... 'కాదూ, నీళ్ళ దగ్గిరికి వెళ్తోంటే, పడిపోతుందేమోనని చెయ్యి పట్టుకున్నా నంతే' అనో ఏదో అన్నాడు..." అంతకన్నా చెప్పడానికి భయం వేసింది రజనికి.

"బాగానే ఉంది 'సహాయాలు' చెయ్యడం! తల నెప్పికి మర్దనాలు చేస్తాడు! ప్రమాదాల నించి రక్షి స్తాడు! చాలా బాగుంది" అని రుక్మిణి మొహం చిట్లించింది.

"పడుకుంటానత్తయ్యా, నిద్రొస్తోంది" అని కది లింది రజని.

"మనసు పాడుచేసుకోకు" అనలేదు అత్తగారు. పైగా "అసలు అంతసేపు వాళ్ళ మాటలన్నీ ఎలా విన్నావు? 'మీ ఇద్దరికీ బుద్ధి లేనట్టుందే' అనేసి ఫోను పెట్టెయ్యక, వాళ్ళేం వాగితే అది వింటూ నించు న్నావా?" అంది కోపంగా చూస్తూ.

తెలుసు అత్తగారి పద్ధతి రజనికి. కొంచెం నవ్వి, నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోయింది.

మురళి గురించి రజనికి నిజంగానే ఆందోళన లేదు. కొంచెం ఆశ్చర్యమేగానీ. మనసు పాడుచేసుకు నేంతగా ఆ ఆశ్చర్యమూ లేదు.

మనసు పాడయ్యేంతగా ఆందోళన అంతా రుక్మి ణిని పట్టుకుంది. "ఏదో చిన్న తనం లే; ఏదో సరదాగా ఉన్నార్లే. ఒక్కచోట పనిచేసే వాళ్ళు ఆమాత్రం చనువుగా ఉండరా" అని ఇన్నాళ్ళూ అనిపించినట్టుగా ఇప్పుడు అనిపించడం లేదు. ఇది చిన్నతనమా? 'సరదాగా' ఉండడమా? అన్నిటికీ సరిపెట్టుకుంటూ పోతే, అన్నీ తప్పులేనట్టే కనపడతాయి.

ఒకసారా, రెండుసార్లా? ఎప్పుడూ ఏదో ఒక వంకర పని జరుగుతూనే ఉంది! ఏదో కంపెనీ టూరులో తిరుగుతూ సరదాగా ఉన్నార్లే — అనుకోడానికి లేదు. ఇంట్లో ఉన్నప్పుడైతే మాత్రం? ఫోను రావడం భయం! పరిగెత్తుతాడు. చాలాసార్లు ఆ అమ్మాయే!

"హలో, యార్! బోలో!" అంటాడు.

'అదేం పలకరింపు?" అంటే,

"మా కంపెనీ భాష అంతే లేమ్మా!" అంటాడు.

మొదట కాస్సేపు ఆఫీసు సంగతులు నడుస్తాయి. ఈయన, గ్రూపు కన్సల్టెంటు! ఆవిడికేవో సలహాలు అవసరమవుతాయి. అది అయ్యాక ఇక అక్కణ్ణించీ ఏవిటేవిటో కబుర్లు! ఎవరు వింటారు ప్రతీసారీ? అరగంట దాటితేగానీ ఫోను వదలడు.

కంపెనీనించి వచ్చేదే రాత్రి పది దాటాక! వొచ్చి నప్పటి నించీ మళ్ళీ ఫోన్లే! ఆదివారం అయితే రోజంతా అదే గోల! ఇంట్లో ఉన్నాడన్న పేరేగానీ... ఉండేది ఫోను దగ్గరే! ఏమన్నా అంటే... కంపెనీ మేటర్సు! అర్జంటు వ్యవహారాలు! ఎక్కడెక్కడినించో ఈయనతో కన్సల్ట్ చేస్తారు.

పోనీ, నిజంగా కంపెనీ సంగతులైతే అదో దారి. మధ్యలో శ్రీలత వ్యవహారం వొకటీ! ఆఫీసులో ఎలాగూ కలుస్తారు. ఇంటికొచ్చాక కూడా కబుర్లేనా? రాత్రి పూట కూడా ఆ అమ్మాయితో కాలక్షేపాలు సాగా ల్సిందే!

తనకి నచ్చిన మనిషిని తనే ఎంచుకుని తన ఇష్టం మీదే పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. మొదట్లో ఏం సంతోషంగా ఉన్నాడో ఏమో! తర్వాత భార్య ధ్యాసే ఉన్నట్టు

కనపడదు.

తన జీవితంలో కొచ్చిన మనిషితో మాట్లాడుకో డానికి రోజుకి పది నిమిషాలు టైము లేదు! ఆఫీసులో మనుషులకోసం గంటలు గంటలు పెడతాడు! పైగా ఆనందంగా!

అదంతా 'సరదా'గానా? కాలక్షేపంగానా? పరాయి ఆడపిల్లని చేతులు పట్టుకుని లాగడాలా! తలకి మర్దనాలా!

ఎవరికన్నా పిచ్చి వాళ్ళకి చెప్పమను! వాళ్ళయితే నమ్ముతారు.

ఎవర్ని నమ్మిస్తాడు ఇలాంటి మాటలు చెప్పి?

రజనికి అనుమానాలు లేకపోతే అది ఆ అమ్మాయి బుద్ధిలేనితనం! ... లేకపోతే సిగ్గుమాలిన తనం! ఏదైతేనేం?

చాపకింద నీరులాగా పాకిపోతోన్నట్టే ఉంది వ్యవ హారం!

ఇంకా సందేహం ఏమిటి?

మురళి అవతారం ఈనాటికి... ఇలా తేలిందా?... మురళేనా ఈ మనిషి!

నిలువెల్లా ఆదర్శాలతో తొణికిస లాడుతూ అగ్నిలాగా ఉండేవాడు! ఎలాంటి బిడ్డ ఎలా తయార య్యాడు, ఈ కంప్యూటరు కంపెనీ ఉద్యోగంలో పడి!

రుక్మిణి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. జ్ఞాపకాల్లో దృశ్యాలు మారిపోతున్నాయి.

★ ★ ★

పదిహేడేళ్ళ క్రితం! ... అర్ధరాత్రి చీకట్లో... తల్లీ కొడుకులిద్దరూ వాకిట్లో కూర్చుని కంటికీ మంటికీ ఏకధారగా ఏడ్చారు. అప్పుడు మురళికి పదమూడేళ్ళు!

భార్యాబిడ్డల్ని ప్రేమించే హృదయం లేని తండ్రితో ఆ తల్లీ కొడుకులిద్దరికీ... ఏనాడూ శాంతిగా గడవ లేదు, ఏనాడూ సంతోషంగా గడవలేదు. అయినా కాలం నిశ్శబ్దంగా సాగిపోతూనే ఉంది.

అప్పటిదాకా భర్తలో అంత నీచత్వం ఊహించ లేదు రుక్మిణి.

ఆ రోజు... తల్చుకోడానికే... మనస్కరించదు... రహస్యం అంతా బైటపడింది.

అయినా ఆ భర్త... ఏమాత్రమూ తడబడలేదు. భార్యకి తెలిసిపోయిందని లక్ష్యమే లేదు. "ఇప్పుడు నీకేం లోటు చేశాను?" అన్నాడు. జంకూ గొంకూ లేకుండా మళ్ళీ మళ్ళీ అదేమాట అన్నాడు. "చెప్పు! ఇప్పుడు నీకేం లోటు చేశానో చెప్పు! నీకు తిండి పెట్టడం లేదా? పిల్లాణ్ణి చదివించడం లేదా? చెప్పు!" అన్నాడు.

ఏం జవాబు ఉంటుంది భార్యకి? అతను పెట్టే తిండితోనే పూటలు గడుస్తోన్న భార్యకి? భార్యాబిడ్డలకి ఏం లోటు చేశాడో తెలీని వాడికి, ఏం లోటు చేశాడో చెప్పాలంటే, ఏం జవాబు ఉంటుంది భార్యకి?

మారుమాట్లాడకుండానే అక్కడి నించీ వెళ్ళి పోయింది రుక్మిణి.

అతను నిద్రపోయాడు.

మురళి నిద్రపోయాడు.

రుక్మిణి తిండి మానుకుని, నిద్ర మానుకుని, వాకిట్లో చీకట్లో కూర్చుని ఏడ్చింది... ఏడ్చింది... ఏడు స్తోనే ఉంది.

మురళి నిద్రకళ్ళతో వొచ్చి తల్లి పక్కన చేరి భుజం మీద మొహం ఆన్చాడు. "అమ్మా! ఎందుకూ? ఎందుకూ?" అని కలవరపడ్డాడు.

చాలాసేపు చెప్పలేకపోయింది అమ్మ.

అమ్మతోపాటు మురళి కూడా ఏడ్చాడు. ఎందుకో తెలీకుండానే, అమ్మతో కలిసి ఏడ్చాడు.

"వొద్దు! వొద్దు!" అని అమ్మ వారించింది. కొడుకు ఏడుపు ఆపడానికి తన ఏడుపు ఆపుకుని చెప్పింది — "మీ నాన్న... ఇంకో కాపరం పెట్టాడు ఇంకో ఇంట్లో" అని! తనతో ఏం మాటలు అన్నాడో కూడా చెప్పింది.

ఏం అర్థమైందో గానీ మురళి ఎంత కోపం తెచ్చు కున్నాడో! ఎంత ఉడికిపోయాడో!

ఇద్దరూ అలాగే కూర్చున్నారు, నిస్సహాయంగా.

"అమ్మా! ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు హఠాత్తుగా.

ఆ మాటలు గుర్తొస్తే.... రుక్మిణికి ఇప్పటికీ శరీరం పులకరిస్తుంది.

"ఏం చేద్దాం అమ్మా?" అన్నాడు మళ్ళీ మళ్ళీ.

ఏదో చెయ్యాలి! ఏడవడం కాదు. ఇంకేదో చెయ్యాలి! — అంటున్నాడు.

తనే మార్గం కూడా చూపించాడు. "ఛీఛీ! ఇక్కడ

ఉండొద్దు!" అన్నాడు ఆగ్రహంగా.

"ఉండక ఏం చేస్తాం నాన్నా? ఎక్కడికి పోతాం? ఎలా బతుకుతాం?" అనబోయి మాటలు ఆపుకుంది. ఎలాగో బతకాలి! బతక్కపోతే చావాలి!

"మరి నీ చదువు?" అంది.

"మానేస్తా!" తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా అన్నాడు. "వీడి తిండీ, వీడి చదువూ ఎవడిక్కావాలి? నాకొద్దు!"

నమ్మకం కలిగింది కొడుకు మీద తల్లికి.

★ ★ ★

నెల తిరిగేప్పటికి వాళ్ళ 'కల' నిజమైంది. వాళ్ళది కాని కొంపలోనించి కట్టు గుడ్డలతో బైటపడ్డారు. వాళ్ళ గూడు వాళ్ళు ఏర్పర్చుకున్నారు.

స్నేహితులు సహాయాలు చేశారు.

రుక్మిణికి, సంగీత పాఠాలు చెప్పుకునే పాటి విద్య తెలుసు. కానీ దానిమీద ఆధారంతో బతకలేమనీ తెలుసు. చిన్న స్కూల్లో ఆయాగా చేరింది.

భర్తగారు వొచ్చిపడి "నీకేం లోటు చేశాను?" అన్నాడు మళ్ళీ మళ్ళీ.

"నా కొడుకుని నేను తీసుకుపోతా" అని అందరి ముందూ గంతులేశాడు.

మురళి ఆగ్రహంతో కళ్ళు ఇంతింత చేశాడు — "ఎవడ్రా నీ కొడుకు? తల్లి లేకుండా కొడుకెక్కణ్ణించి వొచ్చాడనుకున్నావు? ఫోఫో! నీ కొడుకే చెపుతున్నాడు ఫో!" అని తండ్రిని ఛీత్కరించాడు. పద మూడేళ్ళ పసి తనంలో తల్లికి అండగా తల్లి పక్కన నిలబడ్డాడు ఆ పుత్రుడు!

భార్యాబిడ్డల బెడద నిజంగా వొదిలినందుకు తండ్రి లోపల్లోపల సంతోషిస్తూ తిరిగి చూడకుండా మాయమయ్యాడు.

"వాణ్ణి అంత తేలిగ్గా వొదిలి పెట్టకూడదు. కోర్టుకి లాగి భరణం కక్కించాలి. లేకపోతే మురళి ఎలా చదువుకుంటాడు?" అన్నారు స్నేహితులంతా.

"ఛీఛీ! వాడి డబ్బుతో చదువుకునే కంటే, కూలి పని చేసుకుంటా" అన్నాడు మురళి.

రెండో నెలలో... మనియార్డరు పంపించాడు తండ్రి.

రుక్మిణి తటపటాయిస్తోంటే, "వాడి డబ్బా? తీసుకోవద్దు" అని తల్లిని హెచ్చరించాడు మురళి.

"మనం అడగలేదు. తనే పంపించాడు కదా?... తీసుకోకపోతే నీ చదువుకి ఇబ్బంది అవదూ రేపటి నించీ?" అంది తల్లి.

మురళి వొప్పుకోలేదు. 'మన మీద ఏమీ ప్రేమ లేని వాడు ఇచ్చే డబ్బుతో నేను చదువుకోవాలా? ఛీఛీ! నాకు ఇష్టంలేదు... నీకెందుకమ్మా! నేను తప్పకుండా చదువుకుంటాను. ఆ డబ్బు లేకపోయినా చదువు కుంటాను" అన్నాడు ధీమాగా.

"పెద్ద చదువుల్లోకి వెళ్తే చాలా ఖర్చవుతుం దంటారుగా?" అంది తల్లి.

"ఫర్వాలేదు లేమ్మా! పెద్ద చదువులు లేకపోతే ఏం పోయింది? ఉద్యోగం చేస్తూ చదువుకుంటా" అన్నాడు మళ్ళీ మళ్ళీ.

తండ్రి చేసిన అన్యాయానికి కొడుకు అంత పట్టుదలగా ఉన్నందుకు రుక్మిణి పొంగిపోయింది.

నాలుగు రోజుల తర్వాత మనియార్డరు తిర గ్గొట్టారు.

ఆనాటినించీ తల్లికి కొడుకూ, కొడుక్కి తల్లీ ఆధారం!

ఆ ఇద్దరికీ అండ ఒకరిద్దరు బంధువులూ, స్నేహి తులూ!

రుక్మిణి ఆయా పని చేస్తూనే కుట్టుపని నేర్చు కుంది. ఇద్దరు ముగ్గురు పిల్లలకి సంగీతం పాఠాలు కుదుర్చుకుంది.

మురళి, తల్లి మాటే వేదంగా అనుసరించాడు. పెట్టిన తిండి తిన్నాడు. ఇచ్చిన బట్ట కట్టాడు. కాళ్ళకి చెప్పులు లేకపోయినా లక్ష్యపెట్టకుండా స్కూల్లో తిరి గాడు. పుస్తకాలు లేకపోయినా స్నేహితుల ఇళ్ళ చుట్టూ తిరిగి చదువుకున్నాడు. 'ఇది కావాలి, అది కావాలి' అని తల్లిని ఏనాడూ ఇబ్బంది పెట్టలేదు.

పిల్లాణ్ణి చూసి ముచ్చటపడని వాళ్ళు లేరు. ఆ తల్లీ కొడుకులకు సాయాలు చెయ్యడానికి సంతోష పడని వాళ్ళులేరు.

కానీ, ఆ తల్లీ కొడుకులు, స్నేహితుల డబ్బు సహా యాల్ని ఎన్నడూ ఒప్పుకోలేదు. ఎన్ని లోట్లువున్నా ఎన్ని అవసరాలు ఉన్నా, ఎక్కడికక్కడ సరిపెట్టుకోవడమే

ఆనందంగా రెండో ఆలోచన లేకుండా కాలం గడిపారు. తమ బతుకు తాము బతకడమే తమ లక్ష్యం అయినట్టూ, తమ లక్ష్యమే తమ జీవితం అయినట్టూ, అన్ని ఇబ్బందుల్నీ ఓర్చుకుంటూ కాలం గడిపారు.

మురళి ఎప్పుడూ చదువులో మునిగి ఉత్సాహంతో పొంగిపోతూ ఉండేవాడు. కాలేజీ మేగజైన్స్‌లోనూ ఇక్కడా అక్కడా కవిత్వాలు రాసేవాడు — చెట్లమీదా, పిట్టల మీదా. విద్యార్థి సంఘాల్లో ఉపన్యాసాలిచ్చేవాడు, విద్యార్థుల హక్కుల మీదా, అవసరాల మీదా. ఎక్కడే మీటింగు ఉన్నా అక్కడికి పరిగెత్తేవాడు. ఏనాడూ ఆడంబరాల వేపు చూడలేదు. ఆ కాలంలో ఇస్త్రీ బట్టలంటే ఏమిటో ఎరగడు.

ఒకరికి ఒకరుగా బతుక్కొస్తోన్న ఆ తల్లీ కొడుకులకు పది పన్నెండేళ్ళ కాలం కను రెప్పపాటులాగా గడిచిపోయింది. పట్టిందల్లా బంగారం అయినట్టు, రాసిన పరీక్షలన్నీ పేసవుతూ వచ్చాడు మురళి. ఇరవై రెండేళ్ళ వయసులో చిన్న కంప్యూటర్ సెంటర్లో ఉద్యోగానికి చేరిపోయాడు. మొదటి సంవత్సరంలో రెండు కంపెనీల్లోకి మారాడు.

ఉద్యోగం దారి ఉద్యోగానిదీ, చదువు దారి చదువుదీ. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పరీక్షలకి చదువుతూనే ఆటలాగా కాలక్షేపం చేసేవాడు.

ఉద్యోగం ఉన్నా, పరీక్షలు ఉన్నా, ఉత్సాహంగా మీటింగులకు పరిగెత్తేవాడు. పుస్తకాల షాపుల వెంట తిరిగి పాతవీ కొత్తవీ ఎన్ని పుస్తకాలో తెచ్చుకునేవాడు. వారం రోజుల పేపర్లన్నీ ముందేసుకుని తనకి నచ్చినవన్నీ కత్తిరించుకుని కవర్లలో పెట్టుకునేవాడు. టేప్ రికార్డరు పెట్టుకుని గంటలు గంటలు పాటలు వినేవాడు. ఏమాత్రం టైము దొరికినా లైబ్రరీల్లో కూర్చునేవాడు. తనకి నచ్చిన పుస్తకాలన్నీ తల్లికి చదివి వినిపించేవాడు. ఆ రోజుల్లో ఇంటా బైటా అన్నీ తనే అయి తిరిగేవాడు.

మూడేళ్ళ కాలంలో నాలుగు కంపెనీలు మారాడు. మేనేజిమెంటు పరీక్షలు రాసి ఉద్యోగంలో 'ఎదిగాడు.' ఇంకా 'ఎదుగుతూనే' ఉన్నాడు.

"అమ్మా! ఇప్పుడు నా జీతం ఎంతనుకున్నావు?" అన్నాడు ఒక రోజు హఠాత్తుగా.

"ఏమోలే. ఎంతైతే ఏంలే" అంది అమ్మ నవ్వుతూ.

"అలా తీసెయ్యకు. పన్నెండు వేలు!"

"ఛా!"

"ఛా ఏవిటి? సంతోషిస్తారా, 'ఛా' అంటారా?"

"ఎందుకు సంతోషించనూ?"

మళ్ళీ ఎప్పుడో హఠాత్తుగా "అమ్మా! నాకు ప్రమోషన్ వచ్చింది" అంటాడు. లేకపోతే "మా కంపెనీలో నాకు అవార్డు వచ్చింది" అంటాడు. లేకపోతే ఇంకేదో అంటాడు.

"ఈ సంవత్సరం మా కంపెనీ టార్గెట్ ఎంతో తెలుసా? వంద కోట్లు!" అంటాడు.

"అంటే?"

"అంత బిజినెస్ చెయ్యాలని డైరెక్టర్ల బోర్డు నిర్ణయించింది."

అసలు 'కోటి రూపాయలు' అంటేనే, అది ఊహకి అందదు. అలాంటిది 'వంద కోట్లు!' అదేదో 'వంద పైసలు' అన్నట్టు చెప్పేస్తాడు!

"ఎలా సంపాదిస్తారు అంత బిజినెస్సు?"

"సంపాదిస్తాం! చూస్తూ ఉండు!"

కాళ్ళకి చెప్పులు లేకపోయినా లక్ష్యం లేకుండా తిరిగిన మురళేనా ఈ మురళి? — అని తెల్లబోవడం తల్లి వంతు అయింది.

కానీ, 'ఈ మురళి, చిన్ననాటి మురళే' అని రజనిని ఎంచుకోవడంలో నిరూపించుకున్నాడు.

స్నేహితులు ఎన్నెన్ని సంబంధాల గురించో చెప్పుకొచ్చారు. కట్నాలూ కానుకలూ ఆశ చూపించారు. దేన్నీ లక్ష్యపెట్ట లేదు మురళి. ఏదీ వల్లకాదన్నాడు. పెళ్ళి చూపులకు రానన్నాడు. ఆఫీసు పనుల మీద వేరే కంపెనీలకు తిరిగినప్పుడు పరిచయమైన రజనిని ఎంచుకున్నాడు.

ఆ అమ్మాయిని తీసుకొచ్చి తల్లికి చూపించాడు.

"నీ ఇష్టమే నా ఇష్టం నాన్నా!" అని రుక్మిణి సంతోషించింది. ఆ అమ్మాయి 'వేరే కులం' అని తెలిసి మరీ సంతోషించింది.

"కుర్రాడు బోలెడు సంపాదించుకుంటున్నాడు. రంగరంగ వైభవంగా పెళ్ళిచేద్దాం. తండ్రిని కూడా పిలుద్దాం. సిగ్గొస్తుంది వాడికి" అన్నారు స్నేహితులు.

మురళి సరదాపడి వొప్పేసుకుంటాడేమోనని రుక్మిణి భయపడింది. కానీ, తల్లి కన్నా ముందు

మురళే ఆ మాటలన్నీ ఎగరగొట్టాడు.

అసలు వాళ్ళిద్దరూ నలుగురు స్నేహితుల్ని వెంట బెట్టుకుని రిజిస్ట్రారాఫీసుకి వెళ్ళారు. రెండు ఫోటోలు దిగారు. అందరూ ఇంటికి వచ్చి ఒక పూటంతా సంతోషంగా తిని తిరిగారు. అయిపోయింది పెళ్ళి!

పెళ్ళి నాటికి రజనికి జీతం వెయ్యిలోపు. మురళి జీతం పదిహేను వేలు దాటింది.

"నా జీతంతో పోలిస్తే నీ జీతం పదిహేనో వంతు కూడా లేదే!" అన్నాడని ఒక రోజు రజని నవ్వుతూ చెపుతోంటే రుక్మిణి మొహం చిట్లించింది. మురళి అన్న దానికీ, ఆ మాటలు రజని నవ్వుతూ చెప్పిన దానికీ కూడా రుక్మిణికి కోపం వొచ్చింది.

"అవేం మాటలు మురళీ! అలా అంటే ఆ అమ్మాయి చిన్నబుచ్చుకోదూ?" అంది.

"సరదాగా అన్నా. అంతే" అన్నాడు.

"అదేం సరదా? ఎవరి ఉద్యోగం వాళ్ళకి గొప్ప... చిన్నప్పటి సంగతులన్నీ మరిచిపోయినట్టున్నావే! నేను ఆయాగా చేరిన మొదట్లో 'వంద' రూపాయలిచ్చే వారు, అదే మహాప్రసాదం అనుకుంటూ బతికాం. గుర్తులేదా?"

మురళి కొంచెం సిగ్గుపడ్డాడు — "నిజంగా సరదాగా అన్నానమ్మా!" అని మళ్ళీ చెప్పుకున్నాడు.

ఆ రోజు అలా అన్నాడా? మళ్ళీ ఒకరోజు "రజనికి ఆ ఉద్యోగం ఎందుకు అసలు? మనకేం లోటనీ?" అన్నాడు, తల్లితో, రజని ముందు. రజని ఏం కష్టపెట్టుకుంటుందో అని రుక్మిణి చాలా కంగారు పడింది. కానీ రజని నవ్వుతూనే చూసింది.

రుక్మిణి, మొహం చిట్లిస్తూ "ఏం మాట్లాడు తున్నావు మురళీ? మతివుండే మాట్లాడుతున్నావా? నీకు పెద్ద జీతం ఉందని ఆ అమ్మాయి ఇంట్లో కూర్చోవాలా? భార్యకి లోటులేకుండా పోషిస్తావా? నువ్వు అనవలసిన మాటలేనా ఇవి?" అని కోపంగా మాట్లాడింది.

అప్పటినించీ రజని ఉద్యోగం గురించి ఎత్తడం మానేశాడు.

★ ★ ★

ఎప్పుడూ కంపెనీ! కంపెనీ! కంపెనీ! ఇంటా బైటా కంపెనీ జపం తప్ప రెండో మాట ఉండదు.

పొద్దున్న తొమ్మిదికి వెళ్తే రాత్రి పదికో పద కొండుకో రావడం! ఒక్కోసారి పన్నెండుకీ! రోజుకి పధ్నాలుగు గంటలో పదహారు గంటలో కంపెనీ కోసమే!

ఒక్కోరోజు ఎగురుకుంటూ వొస్తాడు. "గవర్న మెంటు నించీ మాకు యాభై లక్షలకి ఆర్డరు వచ్చింది" అంటాడు పొంగిపోతూ.

మర్నాడో మూడోనాడో నీరసంగా వొస్తాడు "వేరే కంపెనీ వాళ్ళు కొట్టేశారు మా ఆర్డరు. పోతే పోయిం దిలే. దాని తాత లాంటిది, వన్ క్రోర్ ఆర్డరు... ఎక్స్‌పెక్ట్ చేస్తున్నాం" అంటాడు.

"సరేగానీ ఇంతాలస్యమైందేం?"

"ఎం.డీ.తో మీటింగ్ కోసం ఆగాల్సి వచ్చింది. ఆయన గోవానించి రావాలి. ఫ్లయిట్ లేటైంది."

స్నానం చేసి వస్తాడు — "సేఠీ అనీ మా ఎం.డీ. భలే క్లవర్... తమాషాగా మాట్లాడతాడు" అంటాడు.

బోలెడుసార్లు తనే అంటాడు "మా డైరెక్టర్లంతా దొంగలు" అని! అంతలోనే సేఠీ మంచివాడెలా అవుతాడో మరి!

"మంచివాడు అన్నానా? 'క్లవర్' అన్నా. నిజంగా క్లవరే. వర్క్ కూడా తెలుసు."

"అబ్బా! పోనియ్యి! నువ్వసలు ఇంట్లో ఉన్న ప్పుడు కంపెనీ సంగతులు మాట్లాడకు" అని ఒక్కో సారి రజనికూడా విసుక్కుంటూ ఉంటుంది.

"ఇవ్వాళ పేపరు చూశావా?" అంటే.

"పేపరు చూసి వారం రోజులైంది" అంటాడు.

"ఇదేం ఉద్యోగం? ఇంత ఘోరంగా ఉంది! అందరూ ఇలాగే చేస్తారా ఈ కంపె నీలో?" అని రుక్మిణి ఆశ్చర్యపోతూ వుంటుంది.

మురళి గ్రూపు కన్సల్టెంట్ అయ్యాక ఇంటికి ఫోను కూడా వచ్చింది. ఇక, అర్ధరాత్రి దాకా ఎక్క డెక్కడి నించో ఎవరో ఒకరు ఏదో ఒకటి అడుగుతూనే ఉంటారు.

అన్నం తింటూ కూడా ఫోన్లు మాట్లాడతాడు. బిజినెస్ జర్నల్స్ చదువుతూ ఫోన్లు మాట్లాడతాడు.

రోజు మొత్తం మీద ఇంట్లో గడిపేది ఏడెనిమిది గంటలే! ఏడుగంటలు నిద్రకీ, మిగిలిన గంట

స్నానాలకీ, పానాలకీ!

"కారుకి లోను ఇస్తారు. కొనుక్కుందామా?" అన్నాడు ఒక రోజు.

అసలు స్కూటరు కొన్నప్పుడే తల్లి బాగా అడ్డం చెప్పింది. "స్కూటర్ల మీద ప్రమాదాలు జరుగుతాయి. బస్సుల్లో తిరగరాదా?" అంది. కానీ, స్కూటరు తప్ప లేదు. ఇప్పుడు 'కారు!'

"మీరిద్దరూ స్కూటరు మీద తిరుగుతూనే ఉన్నారు. ఇప్పుడు కారెందుకూ?" అని మళ్ళీ అడ్డం చెప్పింది తల్లి.

"మనం ముగ్గురం వెళ్ళాలంటే?"

"దానికోసం కార్లు కావాలా? లేకపోతే వెళ్ళలేమా? రిక్షాలు లేవా? ఆటోలు లేవా?"

నవ్వాడు — రిక్షాలా, ఆటోలా — అన్నట్టు.

"కంపెనీ, లోను ఇస్తుంది కదమ్మా!"

"ఏనుగు కోసం కూడా లోను ఇస్తుం దేమో చూడు!"

అప్పటికి కారుగోల తప్పింది.

అదేం కంపెనీయోగానీ అస్తమానూ ఫంక్షన్లే. పెద్ద ఉద్యోగాల్లో ఉన్నవాళ్ళందరికీ అస్తమానూ డిన్నర్లూ, ప్రెజెంట్లూ!

మురళి, నెలకో రెన్నెల్లకో ఏదో ఒక వస్తువు ఇంటికి తెస్తూనే ఉంటాడు.

"ఇవ్వాళ మా కంపెనీ 'డే' అయింది" అని భూతంలాంటి నల్లకోటు తెచ్చాడు ఒక రోజు. దాని మీద కంపెనీ పేరు!

ఇంకో రోజు అరడజను కాఫీ కప్పులు. వాటిమీదా కంపెనీ పేర్లే!

ఒకసారి కూరగిన్నెలు! చెవుల పిల్లుల్లాగా ఇంతింత చెవులు వాటికి! వాటి మీదా కంపెనీ పేర్లే!

ఒకసారి నీళ్ళ జగ్గు! ఒకసారి సూట్‌కేసు! ఒకసారి హాట్‌బాక్స్! ఒకసారి...!

చూసి చూసి రజనికూడా విసుక్కోడం మొదలు పెట్టింది. "డబ్బే ఇవ్వరాదూ? డబ్బు ఇస్తే మనకి కావలసినవి మనం కొనుక్కుంటాం. మనకేం కావాలో వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది?... ఈ కప్పులు చూడు! లోటా ల్లాగా ఇవేం కప్పులూ? తెల్లగా ముద్దుగా ఉండాలిగానీ అబ్బబ్బా, ఈ సామాన్లు సర్దలేక చచ్చిపోతున్నాను" అంది చాలా సార్లు.

"మనకి అక్కర్లేకపోతే ఎవరికన్నా ఇచ్చెయ్యండి!" అన్నాడు మురళి నిర్లక్ష్యంగా.

ఒక రోజు ఇంటికి రాగానే "అమ్మా! నీకు మంచి చీరలు ఉన్నాయా?" అన్నాడు.

"అదేవిటి? ఎందుకూ?"

"వచ్చే వారం మా కంపెనీలో ఫేమిలీస్ డే. నువ్వూ రావాలి! రేపు ఏదన్నా పట్టుచీర తెచ్చెయ్యనా?"

"మీ కంపెనీ భజన మేం కూడా మొదలు పెట్టాలా? మమ్మల్ని ఇలా బతకనియ్యి" అంది రుక్మిణి.

ఆ 'ఫేమిలీస్ డే' రోజు తను కోటూ, టయ్యీ, వేసుకుని ముస్తాబయ్యాడు. రజని ఏం చీర కట్టు కోవాలో, తల ఎలా దువ్వుకోవాలో తనే డిక్టేట్ చేసి తీసుకు పోయాడు.

చాలా తొందర్లోనే, రైల్లో ఫస్టుక్లాసు ప్రయాణాల స్థాయిని కూడా దాటిపోయి, విమాన ప్రయాణాల స్థాయికి ఎదిగాడు. కంపెనీ పనుల మీద ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా విమాన ప్రయాణాలే. "గోవాలో అరగంట మీటింగ్ ఉంది" అంటాడు. పొద్దున్న వెళ్ళి సాయంత్రం వస్తాడు. లేకపోతే కలకత్తా బ్రాంచిలో ఇంటర్వ్యూలు! అదీగాకపోతే, ఢిల్లీలోనో, బెంగుళూరు లోనో ఏదో ట్రయినింగు!

ఊళ్ళో ఉన్నప్పుడైతే అర్ధరాత్రికైనా ఇంటికొస్తాడు. పొరుగూళ్ళుపోతే... విమానాల మీద అయితే ఏమిటి... ఇరవై నాలుగ్గంటలూ కంపెనీ కోసమే! హోటళ్ళలోనే తిండీ నిద్రా! ఇంకా పిల్లలు లేకపోబట్టి సరిపోయింది గానీ, లేకపోతే తండ్రి అనేవాడు ఎప్పుడంటే అప్పుడు బైటికి పోతోంటే ..... పిల్లలతో ఎన్ని కష్టసుఖాలు ఉంటాయి!

"మురళి ఎక్కడికి వెళ్ళినా విమానాల మీదే నంటగా?" అని వాళ్ళూ వీళ్ళూ అదేదో భాగ్యం అయి నట్టు అడుగుతారు. పైకి అలాగే ఉంటుంది. ప్రయాణం అన్నప్పుడల్లా ప్రాణాలు అరిచేతిలో పెట్టుకునే వెళ్తాడు. వెళ్ళేముందు రజనితో నవ్వులాటకి

"రజనీ! మళ్ళీ వస్తానో లేదో! రాకపోతే నా స్కూటరు నువ్వు తీసేసుకో" అంటాడు.

పాపం ఆ అమ్మాయి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నంత పనిచేస్తుంది.

"సరదాకి అన్నాలెద్దూ" అంటాడు.

"అదేం సరదా?" అని మొహం ముడుచుకుంటుంది.

విమానం నేలమీదకి దిగి అందులోంచి బైటికి దూకగానే "హమ్మ! బతికాను ఈ రోజుకి" అనుకుంటానని చెపుతాడు, ఇంటికి రాగానే.

ఒక్కోసారి గుండె ఆగిపోయినంత పని అవుతుంది. ఒక్కోసారి చెప్పలేనంత జాలేస్తుంది. వేళ పట్టుకి తిండి ఉండదు. నిద్ర ఉండదు. జీతం చూస్తే వేలు వేలు! 'ప్రమోషన్లు' అంటారు! 'అవార్డులు' అంటారు? ఎప్పటికప్పుడు ఏదో ఒకటి పడేసి, కంపెనీ పిచ్చిలో ఇరికించేస్తారు. జీతాలూ ప్రమోషన్లూ వచ్చి పడుతోంటే, కంపెనీకి ఇంకా ఇంకా అంటి పెట్టుకు పోక ఏం చేస్తారు? రోజురోజుకీ అలాగే తయారవుతున్నాడు.

హఠాత్తుగా ఒక్క పూటలో ఏ వూరో బైల్దేరాలంటే "అబ్బా! ఇప్పుడా?" అనుకోడు. వెళ్ళాలి మరి! కంపెనీ పని! అర్జంటు పని! తన డ్యూటీ! వెళ్ళకపోతే ఎలాగ?

ఎక్కడికి వెళ్ళినా చాలాసార్లు ఫోటోలు తీసుకొస్తాడు. అదేం కంపెనీయో, అదేం ఉద్యోగాలో గానీ, ఆడా మొగా అందరూ ఫేషన్ పెరేడ్లకి వచ్చినట్టే ఉంటారు ఆఫీసుల్లో కూడా.

అందరూ ఖరీదైన బట్టలే. ఆడపిల్లలు కూడా టైట్ జీన్స్‌తో, జుట్లు విరబోసుకుని, మేకప్పులతో మెరిసిపోతూ ఉంటారు. ఆడామగా ఒకళ్ళ భుజాల మీద ఒకళ్ళు చేతులు వేసుకుని వేళ్ళాడుతూ ఉంటారు.

అలాంటి ఫోటోలు చూసినప్పుడు రుక్మిణికి చాలా దిగులేస్తుంది. "మురళీ! నువ్వీ కంపెనీలో కాకుండా, ఏ బట్టల మిల్లులోనో, ఏ పంచదార మిల్లులోనో ఇంకెక్కడో చిన్న ఉద్యోగంలో అయితేనే బాగుండేది. ఏం ఉద్యోగం ఇది?" అని విసుక్కుంటుంది.

మురళి నవ్వుతాడు — "ఇప్పుడు నా జీతం ఎంతనుకుంటున్నావు? ముప్పై వేలు! టాక్సులకే చాలా పోతుందనుకో!" అంటాడు.

"జీతం ఎంత పెరిగితే ఏం లాభం? ఎలా తయారవుతున్నావో చూసుకో! రోజూ పేపరన్నా తీరిగ్గా చూస్తున్నావా? లైబ్రరీకి వెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయ్యింది? పుస్తకాలే మానేశావు. పాటలు వినడం మానేశావు. ఎక్కడే మీటింగువున్నా పరిగెత్తే వాడివి. వాటి ధ్యాసేపోయింది. పోనీ ఇంట్లో ఒక్క గంటన్నా ఉంటున్నావా?"

"ఈ సీజన్‌లోనే కొంచెం బిజీ అమ్మా!"

"ఎప్పుడూ ఇదేగా చెప్పేది? రోజుకి ఏడెనిమిది గంటలకన్నా కంపెనీలో ఎందుకు ఉండాలి? దానికి ఎంత జీతం ఇస్తారో అంతే ఇవ్వమను. అంతకన్నా ఏం చేసుకుంటావు 'వేలు' సంపాదించి?"

నవ్వుతాడు తల్లి మాటలకి. ఒక్కోసారి ఊరుకుంటాడు, పట్టించుకోకుండా.

చిన్న ఉద్యోగంలో ఉన్న రోజుల్లో సాయంత్రం కాగానే ఇంటికి పరిగెత్తుకొచ్చేవాడు. తల్లి వంట పనిలో ఉంటే "నువ్వు బట్టల పని చూసుకో! నేను చేసేస్తాను. లేకపోతే ఏదన్నా చదువుకో! వెళ్ళు" అని తల్లి చేతుల్లో పని లాక్కునేవాడు.

ఇప్పుడు ప్రతీ సంతోషమూ కంపెనీకే! పుస్తకాలు చదువుకునే కాలమూ కంపెనీకే! కబుర్లు చెప్పుకునే కాలమూ కంపెనీకే! కలిసి అన్నాలు తినే కాలం కూడా కంపెనీకే! మొత్తం జీవితమే కంపెనీకి!

"ప్రమోషన్లు ఇస్తారనీ, జీతాలు పెంచుతారనీ రోజంతా ఉద్యోగమేనా? ఇల్లూ సంసారం లేవూ నీకు? ఆ అమ్మాయి చూడు. సాయంత్రానికల్లా ఇంటికి వచ్చేస్తుంది. నువ్వెందుకు రావు? మిగిలిన పని మర్నాడు చేసుకో. సాయంత్రం నించీ నీ కోసం చూస్తూ ఉంటుంది. అర్ధరాత్రప్పుడు ఊడిపడతావు. ఒక రోజా, రెండ్రోజులా? ఎన్నాళ్ళు సహిస్తారు ఎవరైనా? ఇలాగే ఎప్పుడూ ఆఫీసులనీ... కంపెనీలనీ మొగ వాళ్ళు ఇల్లు పట్టకుండా తిరుగుతోంటే ఆడ వాళ్ళు ఏం చేస్తారో తెలుసా? చూసీచూసీ మనసు విరిగి కాస్త తీరిగ్గా మాట్లాడే మొగాళ్ళ మీద మనసు పెట్టుకుంటారు. ఒక రోజున ఇంట్లోంచి బైటికి పోతారు. అలాంటిదేదో జరిగితేనేగానీ నీకు తెలిసి వొచ్చేలాగ లేదులే."

తల్లి అంత గట్టిగా మందలించినా సరే నవ్వి "నీకు అన్నీ భయాలే" అంటాడు.

"నాకు భయాలే మరి! నీకు మాత్రం చాలా

ధైర్యాలు! నీ 'ముప్పై వేలు' చూసుకుని! అంత ధైర్యం నాకెలా వొస్తుంది చెప్పు?" అంటుంది రుక్మిణి.

అలాంటి పోట్లాట ఏదో జరిగాక నాలుగు రోజులు కాస్త తొందరగా వస్తాడు. తర్వాత మళ్ళీ మామూలే! "అర్జంట్ మీటింగ్ వొచ్చి పడింది. తప్పలేదు" అంటాడు. లేకపోతే "ప్రోజక్టు ఫైనలైజేషన్! టార్గెట్ రీచ్ అవ్వాలి!"

రజని ఏం కష్టపెట్టుకుంటుందో అని రుక్మిణికి ఒకటే దిగులు! ఆ అమ్మాయికి, ఏం జరుగుతోన్నా కోపం తెచ్చుకోడమే తెలీనట్టు ఉంటుంది.

అలాంటి మెతక మనిషి కూడా అప్పుడప్పుడూ మొహం వేళ్ళాడేసుకుని ముభావంగా తిరుగుతూ వుంటుంది.

ఎలా నచ్చ చెపుతాడో, ఎలా బతిమాల తాడో గానీ కాస్సేపటికే ఆ అమ్మాయి నవ్వు మొహంతో కనపడి అత్తగారి భయాలన్నీ వమ్ము చేస్తూ వుంటుంది.

మిగిలిన చికాకులన్నీ ఒక ఎత్తూ, ఈ శ్రీలత వ్యవహారం ఒక్కటీ ఒక ఎత్తూ! దీన్నెలా సహించడం?

తనే ఎంచుకుని తన ఇష్టంతోటే ఒక మనిషిని తన జీవితంలోకి తెచ్చుకున్నాడు. ఈ మనిషి మీద ఎంత లక్ష్యం లేకుండా ఉన్నాడో, అవతల మనిషిమీద ఎంత ఆసక్తితో ఉన్నాడో తెలిసిపోడం లేదూ?

పెళ్ళయిన మొదట్లో ప్రతి రోజూ రాత్రి పూట ఇద్దరూ కలిసి నవ్వుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ అన్నాలు తినేవారు.

రజని ఏదన్నా నవల చదువుతోంటే తను పడు కుని సంతోషంగా వినేవాడు.

కాస్సేపు తను కలెక్ట్ చేసిన పాటలన్నీ వేసి విని పించేవాడు.

రజనితో మాట్లాడ్డానికి తహతహలాడుతోన్నట్టు ఉండేవాడు.

ఎలా మారాడో.. ఎప్పుడు మారాడో... రజని ఆ మార్పు గమనించినట్టే కనపడదు.

"అన్నాలు తిందామా?" అని ఆ అమ్మాయి అడిగితే, బిజినెస్ జర్నల్లో మొహం పెట్టుకుని "నువ్వు తినెయ్యి" అంటాడు.

ఆ అమ్మాయి కాస్సేపు చూసి ఆ పనే చేస్తుంది. మనసు కష్టపెట్టుకోదు.

ఆ అమ్మాయి ఏదన్నా చదువుతోంటే, వింటూ వున్నవాడల్లా ఫోను రాగానే పరి గెత్తుతాడు. శ్రీలతే! కాలక్షేపం కబుర్లు పావు గంటసేపు! అప్పటికి ఫోను పెట్టి, వెనక్కి రాగానే రజని ఎప్పటిలాగే మళ్ళీ చదువు తుంది.

"పుస్తకం విసిరేసి లేచిపోదేం?" అనిపిస్తుంది రుక్మిణికి.

నిన్నటిదాకా రుక్మిణికి కూడా కొడుకు మీద అను మానం లేదు. కానీ, కళ్ళముందు ఎన్ని జరుగుతోన్నా సందేహించకపోతే, అంత గుడ్డి ప్రేమ ఎవర్ని రక్షి స్తుంది?

★ ★ ★

టాక్సీ దిగి ఇంట్లో కాలుపెట్టగానే "వొచ్చేశా! నా స్కూటరు నాకే ఇచ్చెయ్యాలి సుమా!" అన్నాడు.

క్షేమంగా వచ్చేశాడనే సంతోషంతో నవ్వింది రజని.

అప్పటినించీ టూరు కబుర్లు చెపుతూనే ఉన్నాడు. "ఆ బీచ్‌కి వెళ్ళాం, ఈ థియేటర్‌కి వెళ్ళాం. షిప్పులో తిరిగాం" అంటూ.

సూట్‌కేస్ తెరిచి జీడిపప్పు పేకెట్లు భోజనాల టేబుల్ మీద పడేశాడు.

"అమ్మా! నీకే" అంటూ పట్టుకుచ్చుల్లాంటి చెప్పులు తెచ్చి తల్లిపాదాల దగ్గిర పెట్టాడు.

రజని మీదకి చీర పేకెట్ విసిరాడు హాస్యంగా "చూడు! లత సెలెక్ట్ చేసింది" అన్నాడు. "... అరే, మరిచేపోయాను" అంటూ ఫోన్ దగ్గిరికి పరిగెత్తాడు. లతా వాళ్ళింటికి ఫోన్ చేసి 'ఇంటికి చేరిందా?' అని వాకబు చేశాడు. "ఆఁ ... ఇంకా రాలేదా?" అని కంగారుపడ్డాడు. "రాగానే చెయ్యమనండి" అని ఫోను పెట్టేశాడు.

"అర్జంటుగా స్నానం చెయ్యాలి" అంటూ బాత్ రూమ్‌లోకి పరిగెత్తాడు.

బైటికి రాగానే "ఎవరైనా ఫోన్ చేశారా?" అన్నాడు ఆతృత పడుతూ.

"లేదు" అంది రజని ముభావంగా.

"లేదా?" అంటూ ఫోన్ దగ్గరికి పరిగెత్తాడు. అవ తల నించీ ఆ అమ్మాయే మాట్లాడింది. "ఇప్పుడే

చేద్దాం అనుకుంటున్నాను" అంది.

"నేనెంత కంగారు పడుతున్నానో తెలుసా? నేనే నిన్ను డ్రాప్ చేసేసి ఇటు వొస్తే పోయేది అనుకుంటు న్నాను. సర్లే. సేఫ్‌గా చేరావు. పెట్టేస్తున్నా!" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"అన్నం పెట్టెయ్యనా?" అంది రజని అప్పటిదాకా ఎదురుచూస్తూ నిలబడి.

ఆ మాటకి జవాబు చెప్పకుండానే "అమ్మా, నీ జ్వరం తగ్గిందా?" అంటూ తల్లి గదిలోకి వచ్చాడు.

రుక్మిణి అంతా వింటూనే ఉంది. కొడుకు చేష్టలు చూస్తూనే ఉంది. మొహం చిట్లిస్తూ "జ్వరం నాకు కాదులే. రజనికి. అన్నం తినేసి రా! మాట్లాడుకోవచ్చు" అంది.

హాల్లోకి పరిగెత్తాడు "సారీ రజనీ! మర్చేపోయాను. ఇప్పుడు బాగానే ఉందిగా? అన్నం పెట్టేస్తావా?" అంటూ టేబుల్ దగ్గిర కూర్చున్నాడు.

రజని కొంచెం నవ్వు మొహంతో భోజనం వడ్డించే కార్యక్రమం ప్రారంభించింది.

"వచ్చే వారం మళ్ళీ వెళ్ళాలేమో! ఇంకా ఫైనలైజ్ కాలేదు. ఒక్కరోజేలే."

"గోవాయేనా?"

"కాదు, సేలం... అన్నట్టు చీర నచ్చిందా?"

రజని కొంచెం నవ్వింది— "బాగుంది."

"మరేంటనుకున్నావ్? లత టేస్ట్ చాలా ఫైన్‌గా ఉంటుంది... ఇవ్వాళ ఆఫీసుకి వెళ్ళావా?"

"నిన్న కూడా వెళ్ళాను."

"జ్వరం తోటే?"

"తగ్గిందిగా?"

"రెండ్రోజులు రెస్ట్ తీసుకుంటేయేం? సెలవు పెట్టెయ్యకపోయావా? నీ ఆరోగ్యం కన్నా ఎక్కువా?"

రజని చిరునవ్వుతో ఊరుకుంది. ఎంత అల్ప సంతోషమో!

భోజనం చేస్తోన్న పావుగంటలో రెండు సార్లు ఫోన్లు! వేరేవాళ్ళు!

తినడం పూర్తిచేసి తల్లి గదిలోకి వచ్చాడు. "అమ్మా! ఏంటీ మాట్లాడాలన్నావు? చెప్పు! ... భలే నిద్రొచ్చేస్తోంది. రెండ్రోజుల్నించీ సరిగా నిద్రే లేదు" అంటూ మంచం పక్కన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"అయితే వెళ్ళి నిద్రపో."

"కాదులే, చెప్పు."

"ఏం లేదు, ఊరికే అన్నాను... మళ్ళీ వెళ్ళాలా ఎక్కడికన్నా?"

"ఇప్పుడు కాదులే. వొచ్చే వారం."

"అదేలే..."

తల్లి మొహంలో ఎంత చిన్న మార్పయినా మురళికి అర్థమైపోతుంది. "అమ్మా! ఎందుకలా ఉన్నావు? ఒంట్లో బాగాలేదా?" అన్నాడు కొంచెం కంగారుగా.

"అబ్బే! అదేంలేదు..." కొడుకు రాక ముందు ఉన్న కోపం అంతా అడుగంటినట్టయింది. "... నిన్నటి నించీ ఏవిటో ఒకటే దిగులుగా ఉంది... ఎప్పుడో మర్చిపోయినవన్నీ గుర్తొస్తున్నాయి... నీ చిన్నప్పుడు... మీ నాన్న సంగతి తెలిసినప్పుడు.... మనిద్దరం... రాత్రి తెల్లవార్లూ వాకిట్లో కూర్చుని 'ఏం చేద్దాం, ఏం చేద్దాం' అని ఆలోచించాం, గుర్తుందా?"

మురళి తెల్లబోతూ "అదెందుకు ఇప్పుడు?" అన్నాడు.

"కాదులే చెప్పు! గుర్తుందా?"

"ఎందుకు లేదు? బాగా గుర్తుంది."

"అప్పుడు మనిద్దరం కలిసి ఆలోచించుకున్నాం. ఇప్పుడు ఒక్కదాన్నే ఆలో చిస్తున్నాను, ఏం చెయ్యాలీ, ఏం చెయ్యాలీ అని."

"ఎందుకూ? దేన్ని గురించీ?"

"దేన్ని గురించి ఉంటుంది? మన గురించే... అప్పుడు ఆ మనిషి చేసిన దుర్మార్గానికి ఇద్దరం ఒక్క మాటగా నిలబడి అతనితో సంబంధం తెంపేసుకున్నాం. ఇప్పుడు నువ్వే అలాంటి పనికి తలపడితే నేనేం చెయ్యాలి మురళీ? నువ్వే చెప్పు! బాగా ఆలోచించి చెప్పు!"

"నేనా? నేనేం చేశానమ్మా? నేనేం చేశాను?" అంటూ మురళి నిర్ఘాంతపోతూ చూశాడు.

"నువ్వేం చేశావో ఏం చేస్తున్నావో నీకే తెలుసు. అంత ఆశ్చర్యపోతావెందుకు? మీ నాన్న మనకి చేసిన ద్రోహమే నువ్వు రజనికి చేస్తున్నావు. శ్రీలతతో నీ వ్యవహారాలు నేను కూడా గ్రహించలేననుకుంటున్నావా?" రుక్మిణి కొడుకుని తీక్షణంగా చూసింది.

మురళి నోటిమాట రానట్టు అయ్యాడు. కంగారు

పడుతూ "అమ్మా! అదేవిటి? శ్రీలతతో నా వ్యవహారా లేవిటి? అలా మాట్లాడుతున్నావేమిటి?" అంటూ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

రుక్మిణి మొహం చిట్లిస్తూ అంది "ఎలా మాట్లాడు తున్నాను? ఉన్న సంగతే మాట్లాడుతున్నాను. లేని సంగతి కల్పిస్తున్నానా? నిన్ను నిష్కారణంగా అను మానిస్తున్నానా? కానీ, ఎన్నాళ్ళు ఉంటాను కళ్ళు మూసుకుని? నువ్వు రజనితో అడుగడగునా ఎంత నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నావో, ఆ శ్రీలత మీద ఎంత మోజుగా ఉంటున్నావో, నేను గమనించడం లేదను కుంటున్నావా మురళీ?"

"అయ్యయ్యో! అదేం లేదమ్మా! నిజం. నన్ను నమ్ము! కొంచెం సరదాగా ఉన్నాం, అంతే. అంతకన్నా ఏం సంబంధం లేదమ్మా! అంతే.. ఏం లేదు..."

"మురళీ! ఆ అమ్మాయితో నీకు ఏం ఉందో ఏం లేదో ఈ మాటలు నువ్వు తల్లితో మాట్లాడాల్సిన మాటలు కావు. నువ్వు ఇష్టపడి ఎంచుకున్న భార్యతో పది నిమిషాలు ఓపిగ్గా మాట్లాడలేవు; ఆఫీసులో అమ్మాయితో గంటలు గంటలు ఫోనులో ముచ్చట్లాడ తావు. ఆఫీసులో కబుర్లు చాలక ఇంటిదగ్గిర కూడా ఫోన్లు పట్టుకు వేళ్ళాడతావు. ఎంత మోజు లేకపోతే ఆ పిల్ల తలకి మర్దనాలు చేస్తావు? చేతులు లాగి సరసాలాడతావు? అదంతా 'కొంచెం సరదా' మీ కంపెనీ వేషాల్లో! మీ నాన్నలాంటి వాడికి, 'వేరే కాపరం' పెట్టినా తప్పేం లేదు. నీకు, 'కొంచెం సరదాగా తిరిగితే' తప్పేం లేదు! ఈ తప్పొప్పులు మీరే నిర్ణయించుకుంటే కాదు. ఆ కష్టం, కట్టుకున్న వాళ్ళకి తెలుస్తుంది.

రజనిని నువ్వే నీ ఇష్టంతో చేసుకున్నావు. ఆ అమ్మాయిని నీకెవరూ బలవంతంగా అంటగట్టలేదు. అయితే యేం? నీ మనసు మారిపోయింది. నీ ఆకర్షణలు మారిపోతున్నాయి, నీ చేతిలో లేని దానికి నువ్వు మాత్రం ఏం చేస్తావులే. అందుకే నీతో ఒక మాట చెప్పాలనుకుంటున్నాను... ఎన్నాళ్ళు ఈ బంది ఖానాలో ఉంటావు? తెగించు! తెగించి నీ మనసులో బాధ రజనికి చెప్పెయ్యి! 'నీ మీద నాకు ఇష్టం పోయింది' అని చెప్పెయ్యి! నీ దారిన నువ్వు వెళ్ళిపో! కొత్త మోజు ఎక్కడ ఎన్నాళ్ళదాకా ఉంటుందో అప్పటి దాకా అక్కడ ఆనం దంగా ఉండు! అది కూడా మారి పోతే ఇంకోటి రాదా? 'సరదాలకి' కరువా? లోకం నిండా 'సరదాలే' కదా?

రజని సంగతా? ఎవరి సంగతి వాళ్ళు చూసు కుంటారు. నువ్వేమన్నా ఆ అమ్మాయికి రక్షకుడివా? నువ్వు లేకపోతే ఆ అమ్మాయి చచ్చిపోతుందా? నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్న మనిషి నన్ను వదిలి పెడితే నేను చచ్చిపోయానా? అలాగే, ఆ అమ్మాయీ తన బతుకు తను బతుకుతుంది. ఆ ఆలోచన నీకు అక్కరలేదు. నీ దారిన నువ్వు వెళ్ళిపో! ఆ శ్రీలతతో మాట్లాడుకుని తొందరగా ఏర్పాటు చేసుకో! ఈ మాటే చెప్పాలను కున్నాను నీకు. అంతే... విన్నావుకదా? ఆ ఏర్పాటేదో చేసుకో! వెళ్ళు!"

మురళి, కింది పెదవి మీదకెత్తకుండా తలవాలేసి కూర్చున్నాడు.

"కట్టుకున్న వాడు వీసమెత్తన్నా అభిమానం చూపించలేదని నేనూ, కన్నతండ్రి ఎన్నడూ ప్రేమించ లేదని నువ్వూ ఎంత క్షోభపడ్డామో అంతా మరిచి పోయావు. నీ కాలం వచ్చినప్పుడు నువ్వూ అలాగే తయారయ్యావు. ఆ మనిషి చేసింది దుర్మార్గం అయితే, నువ్వు చేసేది సన్మార్గం అవుతుందా? ఆ మనిషితో ఎందుకు తెగ తెంపులు చేసుకున్నాం? అదే పని నువ్వు చేస్తే నీతో రాజీపడతాననుకున్నావా? భర్తని ఎదిరించి బతికింది బిడ్డలతో రాజీలు పడడానికా? నీ చేష్టలు చూస్తూ తలవూపుతూ కాలం గడుపుకో మంటావా? అలా జరగదు మురళీ! ఎవరిదారి వాళ్ళు చూసుకుందాం. నా కుట్టుపని నాకు ఉంది. నా ఆయా పని నాకు మళ్ళీ దొరుకుతుంది. 'తిండి' సంపాదించు కోవడం కష్టం కాదు. నీ దారి నీదీ! నా దారి నాదీ! ఇది చెప్పాలనే నిన్నటినించీ ఆలోచిస్తున్నాను... విన్నావు కదా?"

మురళి, జవాబు చెప్పే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

రజని నిర్ఘాంతపోతూ తలుపు దగ్గిర నిలబడి వింటోంది. అత్తగార్ని అంత కోపంగా ఎప్పుడూ చూడ లేదు. భర్తని, అంత నిస్సహాయంగా కూడా ఎప్పుడూ చూడలేదు.

"రజనీ! కూర్చో! నీతో కూడా మాట్లాడాలి" అంది రుక్మిణి.

రజని మారు మాట్లాడకుండా బల్ల చివర కూర్చుంది తలవంచి.

"మురళితో మాట్లాడింది విన్నావా? ఆ శ్రీలతతో వ్యవహారం నీకు ఎలా ఉందోగానీ నేను మాత్రం భరించలేకపోతున్నాను. నీతో మాట్లాడ్డానికి రెండు నిమిషాలు కూడా శ్రద్ధ పట్టడు. ఆ మనిషికోసం ఫోను దగ్గిరే వేళ్ళాడతాడు. నువ్వు ఎంతో ముచ్చటగా పుస్తకం చదివి వినిపిస్తోంటే, అవతల మనిషి ఫోనులో పిలవ గానే నిన్ను తోసిపారేసి, ఆ మనిషితో కాలక్షేపం చేస్తాడు. అది చాలదూ నీ శరీరం దహించుకుపోడా నికి? నీ రక్తం ఉడికిపోడానికి? అంతా నీ కళ్ళ ముందే జరుగుతూ వుంటుంది. అయినా నువ్వు చూడదల్చు కోవు. నువ్వు గట్టిగా బాధపడడం నేను ఒక్కసారి కూడా చూడలేదు. ఇంత నిమ్మకి నీరెత్తినట్టు ఎందుకు ఉంటావో నాకు అర్థంకాదు.

మురళికి నీ మీద ప్రేమ పోయిందని నీకు అర్థం కావడంలేదూ రజనీ? మనసు లేని కాపరం ఎందుకని అతనికి చెప్పెయ్య రాదూ? అతని దారిన అతన్ని వెళ్ళిపొమ్మని వొదిలెయ్యరాదూ? నీకు ఇంకోదారి ఏర్పడే దాకా నీకు అండగా నేను ఉంటాను. నన్ను నమ్ము! ఇప్పుడు నీకు చాలా అనుభవం వుందికదా? ఈసారి నిన్ను నిజంగా ప్రేమించే మనిషిని ఎంచుకో! అలాంటి మనిషికోసం ఎన్ని సంవత్సరాలైనా ఎదురు చూడు! ఎవరూ దొరక్కపోతే ఒంటరిగా ఉండిపో! ఎన్నిసార్లు భరిస్తావు, ఇలాంటి అవమానాలు?

రజనీ! నీ మీద మనసులేని మనిషితో ఎందుకీ సంసారం? మురళిని ఈ బంది ఖానా నించి పంపిం చెయ్యి! అతనికి ఎవరితో ఆనందంగా ఉంటే వాళ్ళతో బతక మని చెప్పు! నీతో ఆనందం లేదుకదా? అలాంటి మనిషితో జీవితం ఎందుకు నీకు? అది నీకు అవ మానం కాదూ?

చెయ్యలేవా ఆ పని? ఎందుకు చెయ్య లేవు? మురళి చేష్టలే బాగున్నాయా నీకు? ఇలాగే భరిస్తూ ఉంటావా?

నీ జీతం కన్నా అతని జీతం ఇరవై రెట్లో పాతిక రెట్లో ఎక్కువ!

అతను నీకోసం కొనని వస్తువు లేదు. రేపోమాపో కారు కూడా తేబోతున్నాడు. రాబోయే కాలం అంతా ఇంతకన్నా సిరి సంపదలతో గడుస్తుంది.

కాకపోతే నువ్వు అతన్ని చూసీ చూడ నట్టు వొది లెయ్యాలి! వేలు సంపాదించే భర్తకదా? కంప్యూటర్ కంపెనీలో పెద్ద పదవిలో ఉన్నవాడు కదా? అతని సరదాలు అతనికి ఉంటాయి. అతని కాలక్షేపాలు అతనికి ఉంటాయి. నీ కోపతాపాలతో అతనికి కాళ్ళ బంధం కాకూడదు. ఆ వొక్క స్వేచ్ఛా అతనికి ఇచ్చేస్తే, నీ కోసం అతను ఎన్ని వస్తువులైనా కొంటాడు.

అందుకే నువ్వు ఇంత అణకువగా ఉంటున్నట్టు న్నావు.

మీ ఇద్దరితోటీ పిచ్చెత్తినట్టుగా ఉంది నాకు! ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఇలాగ?

ఇద్దరూ తేల్చి చెప్పండి!

ఎప్పట్లాగే మనం ముగ్గురం కలిసి ఉంటామా?

లేకపోతే, రజనీ! మనం ఇద్దరం కలిసి ఉందామా?

అదీ ఇదీ కాకపోతే నా దారిన నేను వెళ్ళిపోనా?

ఏదో ఒకటి తేల్చుకోవాలి మనం!

మీతో సర్దుకోడం నా వల్లకాదు. అదే చేతనైతే నా జీవితం ఇంకోలాగ నడిచేది. అతని భార్యల్లో ఒక భార్యగా అక్కడే పడి ఉండేదాన్ని. అది చేతకానప్పుడు, ఇవ్వాళ కొడుకు చేష్టలు చూస్తూ, కొడుకు దగ్గిర పడి ఉండడం ఎలా చేతనవుతుంది? నా వల్లకాదు."

రజని చెంపల మీద నించీ జలజలా కన్నీళ్ళు జారిపోతున్నాయి. తలవొంచి ఏడవడం మొదలు పెట్టింది.

మురళి చప్పున లేచి రజని దగ్గిర నిలబడి "ఛీఛీ! ఊరుకో! ఏం లేదు. ఊరుకో" అని తన రుమాలుతో కళ్ళు తుడిచాడు.

రజని ఇంకా ఏడుస్తోనే ఉంది.

మురళి కళ్ళల్లో కూడా నీళ్ళు తిరిగాయి.

తల్లిని భయంగా చూస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాడు.

[15-1-1999 ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రికలో] ★